

HET GROEIT

1

Hun vader is bijna twee volle dagen zijn afgesloten slaapkamer niet uit gekomen. Nu loopt hij in de hal te ijsberen, en hij blijft alleen staan om met een zwarte nagel aan de splinterende deurpost te krabben. In zichzelf prevelend vertrouwt hij de verweerde deur zijn geheimen toe.

Hun vader is altijd afstandelijk geweest, en zo ernstig dat het bijna nors wordt, maar ze houden echt van hem, en niet alleen omdat hij hun enige redding is. Sinds kort eet hij niet meer en geeft hij zijn deel van het rantsoen aan Marjorie en Merry, zijn dochters, maar het gebrek aan eten maakt hem bokkig, een woord dat hun moeder – die meer dan vier jaar geleden is weggelopen – overvloedig gebruikte als ze het over hun vader had. Angstig geworden door zijn huidige, onvoorspelbare gedrag, en uit schuldgevoel, alsof zij de oorzaak zijn van zijn lijden, hebben de dochters besloten zich stil te houden en uit zijn buurt te blijven, en ze hebben zich in een hoek van de woonkamer teruggetrokken, tussen de bank en de zwiggende tv met zijn bestofte scherm, waar ze kaartspelletjes doen in een nest van dekens en kussens. Gisteren heeft Merry een smiley in het stof getekend, maar Marjorie heeft hem snel weggeveegd, wat haar op een zwarte hand kwam te staan. Ze hebben geen stromend water om hun handen mee te wassen.

Marjorie is veertien, maar nauwelijks langer dan haar zus van acht. Ze zegt: ‘Tijd voor een verhaaltje.’ Marjorie heeft Merry herhaaldelijk verteld dat hun moeder vroeger verhaaltjes vertelde, en dat sommige van die verhaaltjes grappig waren, maar andere verdrietig of griezelig. Die verhaaltjes, die Merry zich niet kan

herinneren, gingen over alles en iedereen.

‘Ik heb nu geen zin in een verhaaltje,’ zegt Merry. Ze wil haar vader in de gaten houden. Merry stelt zich hun vader voor met hoorns en een sik. Als hij bokkig doet, roept dat een van haar weinige herinneringen aan haar moeder op.

‘Het is maar kort, ik beloof het.’ Marjorie loopt nu al een week in dezelfde kleren, een broek met kort afgeknipte pijpen en een voetbalshirt. Haar bruine haar is zwart van het vet en haar bleke huid is een landkaart van sproeten en puistjes. Marjorie heeft het boek op haar schoot liggen. *De wereld rond*.

‘Goed dan,’ zegt Merry, maar ze is niet van plan echt te luisteren. Ze wil een oogje blijven houden op haar vader, die de winterkast overhoophaalt en jasjes, kriebeltruien en skibroeken achter zich op de vloer gooit. Voor zover zij weet is het nog zomer.

De heldere kleuren van Marjories boekomslog lijken gedempt in de schemerige woonkamer. De kaarsen op de schoorsteenmantel flakkeren en smelten naar behoren weg, maar de zussen hebben genoeg aan dat licht. Ze zijn het gewend. Marjorie doet haar ogen dicht en slaat het boek lukraak open. Ze bladert naar een bladzij met een vrolijke tekening van New York. De gebouwen zijn baksteenrood en zeeblauw, en ze vullen de hele bladzij, alsof ze elkaar verdringen en wegduwen in de strijd om de kostbare ruimte. Merry heeft de straten al groen gekleurd met een kleurpotlood waarvan alleen nog maar een stompje over is dat kleiner is dan het topje van haar duim.

Ze zijn er zo aan gewend te proberen hun vader niet te storen dat Marjorie fluistert: ‘New York is de grootste stad van de wereld, toch? Toen ze daar begonnen te groeien, betekende dat dat ze overal konden groeien. Ze namen Central Park over. Ze schoten op en overwoekerden het gras, de bomen en de bloembedden. Ze groeiden wel dertig centimeter per uur, net als op alle andere plekken.’

Het verhaal van gisteren ging over alle boerderijen in het Midden-Westen en hoe de akkers met mais, tarwe en soja werden overwoekerd. Ze konden de groeisels geen halt toeroepen, daarom was er geen eten meer. Merry had het haar zus vaker horen vertellen.

Marjorie vervolgt: ‘Het schoot op tussen de stoeptegels, het

slorpte de vijvers en fonteinen in Central Park op en begon toen de straten te vullen.’ Marjorie praat net zoals die dominee destijds, toen mam iedereen dwong de tocht bergafwaarts te maken, naar de stad en de kerk daar. Het maakt Merry boos en verdrietig, een verwarrende combinatie, dat ze zich wel dingen over die oude, gerimpelde dominee herinnert, vooral zijn vreemde geur van babypoeder vermengd met iets gronderigs, maar vrijwel niets meer van haar moeder weet.

Marjorie zegt: ‘Ze konden het niet tegenhouden in de stad. Als ze het snoeiden, groeide het des te sneller terug. De mensen wisten niet hoe of waarom het groeide. Er ligt geen aarde onder de straten, je weet wel, in het riool, maar toch groeide het. De scheuten en stengels braken door ramen en gebouwen, en sommige mensen klommen in de groeisels om eten, geld en tv’s te stelen, maar het werd al snel te vol voor mensen, voor alles, en de reusachtige gebouwen verbrokkelden en stortten in. Het groeide snel daar, sneller dan waar ook, en niemand kon er iets tegen beginnen.’

Merry, die maar half luistert, pakt het stompje van het groene kleurpotlood uit de zak van haar pyjama. Ze trekt elke dag een schone pyjama aan, in tegenstelling tot haar zus, die nooit iets anders aantrekt. Ze tekent groene strepen op de houten vloer in de hoop dat hun vader haar zal betrappen, dat hij haar zal komen uitfoeteren. Misschien houdt hij dan op met alle winterkleren aantrekken, doet hij dan niet meer zo bokkig.

Hun vader waggelt zwaar ademend de woonkamer in. De gebruikte lucht valt uit zijn mond en zijn gezicht is plotseling hard, oud en grijs, en bezweet. Hij zegt: ‘We hebben niet veel meer. Ik moet eropuit om eten en water te zoeken.’ Hij geeft zijn dochters geen zoen of knuffel, maar een klopje op hun hoofd. Merry laat het stompje kleurpotlood aan zijn voeten vallen en het rolt weg. Hij draait zich om en ze weten dat hij weg wil gaan zonder de belofte dat hij terug zal komen. Bij de deur blijft hij staan, houdt zijn in handschoenen en wanten gestoken handen om zijn mond en roept naar direct links van hem, de keuken in, alsof hij zijn beide dochters niet net op hun berg dekens in de woonkamer heeft achtergelaten: ‘Doe de deur voor niemand open! Niet opendoen! Als er wordt geklopt, is de wereld vergaan!’ Hij doet de deur een

klein stukje open, net genoeg om zich naar buiten te wurmen. De dochters zien niet meer van de buitenwereld dan een flits fel zonlicht. Een windvlaag dringt zich hun huis binnen, samen met een cirkelzaaggeluid van opwaaiende bladeren.

2

Merry zit in kleermakerszit vlak achter de voordeur. Marjorie ligt in het nest van dekens te slapen. Merry tekent groene strepen op de voordeur. De strepen zijn lang en dik, en ze tekent blaadjes aan de uiteinden. Ze heeft de groeisels nooit gezien, maar ze stelt zich voor dat ze er zo uitzien.

De zonneschermen zijn helemaal neergelaten, zodat ze als slappe zeilen boven de vensterbanken hangen, en de gordijnen zitten potdicht. Ze kijken niet meer naar buiten sinds hun vaders smeekbede dat niet te doen, en nu hij weg is kijken ze ook niet door de ramen. Toen het net was begonnen, toen hun vader thuiskwam met de pick-uptruck vol eten en andere voorraden, stamelde hij zich een weg door ingewikkelde, tegenstrijdige antwoorden op de vele vragen van zijn dochters. Zijn knoestige handen, waarmee hij zijn vuile honkbalpetje telkens op- en afzette, bewogen meer dan zijn lippen. Merry herinnert zich voornamelijk dat hij zei dat de groeisels een soort combinatie van bamboe en kudzu waren of zoiets. Merry trok aan de mouw van zijn flanelen overhemd en vroeg wat bamboe en kudzu waren. Hun vader glimlachte, maar keek ook snel weg, alsof hij iets had gezegd wat hij beter niet had kunnen zeggen.

Buiten giert en fluit de wind om de krakende oude blokhut. De ramen van de hal en de woonkamer zijn donkere rechthoeken, afgetekend in geel licht, en het glas rinkelt in de sponningen. Merry kijkt naar de houten deur in afwachting van een geluid dat ze nooit eerder heeft gehoord: een klop op haar voordeur. Ze zit en ze luistert tot ze er niet meer tegen kan. Ze rent de trap op naar haar slaapkamer, pakt een schone pyjama, kleedt zich weer om in het donker, vouwt de gedragen pyjama behoedzaam op en legt hem terug in de la. Dan gaat ze terug naar het nest en maakt haar grote zus wakker.

‘Komt hij wel terug? Of loopt hij ook weg?’

Marjorie komt tot leven en richt zich langzaam op. Ze tilt het boek van haar schoot en drukt het aan haar borst. Haar vingers vervormen de randen van de bladzijden en prutsen aan de kartonnen hoekjes van het omslag. Ondanks de puistjes lijkt ze jonger dan haar veertien jaren.

Marjorie schudt haar hoofd in antwoord op een andere vraag, eentje die niet is uitgesproken, en zegt: ‘Tijd voor een verhaaltje.’

Voordat ze alleen nog maar over de groeisels gingen, vond Merry de verhaaltjes leuk, maar nu zou ze willen dat Marjorie ermee ophield, dat ze eens ophield te proberen net als hun moeder te zijn en gewoon weer haar grote zus was.

‘Geen verhaaltjes meer. Alsjeblieft. Geef gewoon antwoord op mijn vragen.’

‘Eerst een verhaaltje,’ zegt Marjorie.

Merry balt haar vuisten en vecht tegen haar tranen. Ze is nu net zo boos als die keer toen Marjorie alle kinderen op het speelterrein had verteld dat Merry het leuk vond om spinnen te vangen en hun poten een voor een met een pincet uit te trekken, en dat ze hun dikke, pootloze lijfjes in een glazen pot in haar bureau bewaarde.

‘Ik wil geen verhaaltje horen!’

‘Kan me niet schelen. Eerst een verhaaltje.’

Marjorie krijgt altijd haar zin, zelfs nu, zelfs terwijl ze steeds verder naar de achtergrond verdwijnt en vervaagt. Ze komt alleen nog van het nest om naar de wc te gaan en ze loopt als een oude vrouw, zo stram zijn haar spieren en gewrichten doordat ze ze niet meer gebruikt.

‘Beloof je me antwoord op mijn vragen te geven als ik naar een verhaaltje luister?’ vraagt Merry.

Marjorie zegt alleen: ‘Eerst een verhaaltje. Eerst een verhaaltje.’

Merry weet niet of dat een ja of een misschien is.

Marjorie vertelt over de gebieden rond de grote steden, die de voorsteden worden genoemd. Dat de groeisels eerst alle mooie gazons en hobbytuinen verwoestten en toen wortel schoten in de barsten in de stoepen en opritten. De mensen spotten en sproeiden miljoenen liters onkruidverdelger, gootsteenontstopper, loog en bleek. Niets hielp, en alle chemicaliën sijpelden het grondwater in, dat in het drinkwater terecht kwam en alles vergiftigde.

Zoals meestal begrijpt Merry niet alles van Marjories verhaal, zoals wat grondwater is, maar het verhaal zelf begrijpt ze wel. Het maakt een snerpend geluid in haar hoofd en ze moet haar uiterste best doen om het binnen te houden.

‘Ik heb naar je verhaaltje geluisterd, nu moet jij antwoord geven op mijn vraag, oké?’ zegt Merry en ze pakt het boek af van Marjorie, die zich vreemd genoeg niet verzet.

‘Ik ben moe.’ Marjorie likt langs haar droge, gebarsten lippen. ‘Je had het beloofd. Wanneer komt hij terug?’

‘Ik weet het niet, Merry. Ik weet het echt niet.’ De dekens zijn om haar armen en benen gekruld en gedraaid, waardoor het lijkt alsof ze is gedemonteerd en haar onderdelen her en der over het nest verspreid liggen.

Merry wil krimpen en in een zak van haar zus kruipen. Ze vraagt met haar kleinste stemmetje: ‘Is het de vorige keer ook zo gegaan?’

‘Welke vorige keer? Waar heb je het over?’

‘Toen mammie wegliep? Ging het ook zo toen mammie wegliep?’

‘Nee. Ze was niet gelukkig, dus ging ze weg. Pap is eten en water gaan halen.’

‘Gaat het wel goed met hem? Hij keek niet zo blij toen hij wegging.’

‘Het gaat wel goed met hem. Hij voelt zich oké. Hij laat ons niet in de steek.’

‘Hij komt toch wel terug, hè?’

‘Ja. Hij komt wel terug.’

‘Zweer je dat?’

‘Ik zweer het.’

‘Goed dan.’

Merry gelooft in haar grote zus, de zus die ooit een meisje uit groep vijf, Elizabeth, een stomp op haar neus heeft gegeven omdat ze een hooiwagen achter in Merry’s shirt had gestopt.

Merry verlaat het nest en gaat weer in kleermakerszit op haar post in de hal zitten, in de schaduw van de voordeur. De wind blijft in kracht toenemen. Het huis rekt zich uit, zakt terug en kreunt met geluiden die gretig hun kans aangrijpen om de leegte te vullen. Dan klinkt er aan de andere kant van de deur een klopje, als

een aai over het hout, je kunt het kloppen noemen, maar als het kloppen is, wordt het gedaan door poppenhandjes met poppenvingertjes die zo klein zijn dat ze de kieren in de deur kunnen vinden die niemand kan zien, klein genoeg om in de deur te komen en zich er aan de andere kant weer uit te werken. Aan de binnenkant.

Merry blijft zitten, maar ze draait zich om en roept: 'Marjorie! Ik geloof dat er op de deur wordt geklopt!' Merry slaat een hand voor haar mond, doodsbang dat degene die klopte haar heeft gehoord. Hoe angstig ze ook is, ze beseft dat de geluidjes zo klein zijn, zo zacht en licht dat ze ze misschien maar verzint, dat ze haar eigen verhaal verzint.

'Ik hoor niets,' zegt Marjorie.

'Er wordt zachtjes op de deur geklopt. Ik hoor het.' Merry drukt haar oor tegen het hout, doet haar ogen dicht en probeert dit klopverhaal af te maken. De losse klopjes worden een roffel van duizenden poppenhandjes, naamloos speelgoed; misschien zijn ze helemaal vanuit New York hierheen gekropen en klauteren en klimmen ze nu over elkaar heen in hun pogingen de deur neer te halen. Merry slaat haar armen om haar bovenlichaam, doodsbang dat ze de deur boven op zich zal krijgen. Het kloppen bereikt een crescendo en sterft dan weg, samen met de wind.

Merry leunt met haar voorhoofd tegen de deur en zegt: 'Het is opgehouden.'

Marjorie zegt: 'Er is niemand. Niet opendoen.'

3

Marjorie heeft al dagen niet meer gegeten. Ze hebben alleen nog een handvol beef jerky en een halfvolle doos Cheerios. In de kelder zijn nog maar twee jerrycans water over, samen zevenenhalve liter, en ze staan in een hoek op de bloktrede onderaan de trap. Met haar zaklamp in de hand gaat Merry op het klamme hout naast de plastic jerrycans zitten, die tegen haar dij drukken. Het is koeler hierbeneden, maar haar voeten zweten in haar rubberlaarzen. Die heeft ze aan ter bescherming, mocht ze besluiten naar de achtermuur te lopen op jacht naar potten augurken of ingemaakte groente die haar vader misschien ergens heeft weggestopt.

Merry zit al meer dan twee uur met haar zaklamp op de aarden vloer gericht. Toen ze hier net was, waren de topjes van de groeiselsubtiele uitsteeksels; zweempjes groen en bruin die door de van zon gespeende aarde braken. Nu steken de hoogste, speerachtige stengels al meer dan dertig centimeter boven de grond uit. Als ze de tocht door de kelder zou maken, zouden de bladeren boven in de planten aan haar knieën kriebelen. Ze vraagt zich af of de bladeren ruw zouden aanvoelen aan haar huid. Ze vraagt zich af of de bladeren op de een of andere manier giftig zijn, al heeft ze haar zus daar nooit iets over horen zeggen.

Eerder die ochtend heeft Merry besloten dat ze iets anders moest doen dan naar de voordeur staren en luisteren of er al geklopt werd. Ze heeft zichzelf aan het werk gezet, de kaarsen anders op de schoorsteenmantel gerangschikt en nieuwe aangestoken, al is ze volgens haar vader nog niet oud genoeg om lucifers te gebruiken. Ze heeft het topje van haar duim en wijsvinger verschroeid terwijl ze dat eerste blauwe vlammetje langs het luciferhoutje omhoog zag kruipen. Na de kaarsen heeft ze schone kleren voor Marjorie bij elkaar gezocht en het strak opgevouwen bundeltje op de bank gelegd. Ze heeft een groene jurk uitgekozen die Marjorie nooit heeft gedragen maar die Merry niet-bepaald-stiekem begeerde. Daarna heeft ze de vloer van de woonkamer en keuken geveegd. Het gekras van het stro van de bezem over het hardhout gaf haar een onbehaaglijk gevoel.

Marjorie heeft het grootste deel van de dag geslapen. Ze is alleen even wakker geweest om snel een verhaaltje te vertellen over hoe de groeisels bergen open lieten barsten als eieren, de canyons en valleien verdronken in groen en bruin en alle vijvers, meren en rivieren leegdronken.

Merry schijnt met de lichtbundel van haar zaklamp over de gemetselde natuurstenen funderingsmuren, maar ziet geen barsten en lacht spottend om het nieuwste verhaal over de groeisels. In Marjories verhalen werd de waarheid altijd dik aangezet. Zo was het wel waar dat Merry op spinnen joeg en dat ze ze doodmaakte, en het was waar dat ze ze doodmaakte vanwege al die bewegende poten. Ze hoefde maar een spin over een muur of plafond te zien lopen of dat onmogelijke potenballet veroorzaakte trillingen als aardschokken ergens diep in haar brein. Maar ze is nooit zo wreed

geweest hun poten met een pincet uit te trekken, en ze heeft al helemaal nooit hun knoopjeslijven gespaard. Merry heeft nooit begrepen waarom Marjorie zulke verschrikkelijke verzinsels over haar vertelde.

Toch geloofde Merry de groeisilverhalen van Marjorie aanvankelijk. Ze geloofde dat de groeisels nog erger waren dan Marjorie ze afschilderde, en dat joeg haar de meeste angst aan. Nu ze de scheuten en stengels in de kelder ziet, lijkt het allemaal veel minder eng. Ja, ze zijn echt, maar het zijn geen stadverslindende, bergverwoestende monsters.

Merry bedenkt een experiment, een test, en knipt de zaklamp uit. Ze hoort alleen haar eigen ademhaling, een dreunende basdrum, zo laag en luid dat haar hele hoofd erdoor wordt gevuld, en in het absolute duister is haar hoofd alles. Erkennen dat haar lichaam de bron is van al dat verschrikkelijke lawaai is te veel en ze raakt in paniek, maar kalmeert zichzelf door zich de geluiden voor te stellen van de holle houtige stengels die groeien, zich uitrekken en naar opzij en naar boven reiken. Ze knipt de zaklamp weer aan en kijkt naar de aarden keldervloer, en ze is er zeker van dat er meer groeisels en nieuwe scheuten uit de grond opschieten. Aan de scherpe, langgerekte toppen van de hoogste stengels hangen trossen knalgroene bladeren, zo groot als speelkaarten, met uiteinden die ook weer taps toelopen en een spitse punt hebben. De stengels groeien in nette, ordelijke rijen, al worden de rijen voller en de formaties met de minuut ingewikkelder. Merry knipt de zaklamp weer uit, ademt en luistert in haar eentje in het donker, en met het licht weer aan lacht ze en slaat stilletjes haar vrije hand tegen haar been in een erkenning van de voortgang die de groeisels hebben geboekt.

Merry geeft zich over aan een fantasie waarin haar vader ongedeed thuiskomt, zijn armen vol proviand, met een blij nog-lang-en-gelukkigglimlach op zijn vale gezicht, en hij is niet bokkig meer.

De dagdroom wordt abrupt afgebroken. Binnen een bestek van dagen is haar vader onkenbaar geworden, onbereikbaar; een enkele boom in een immens woud, of een verhaal dat ze ooit heeft gehoord maar allang weer vergeten is. Is het zo ook met Marjorie en hun moeder gegaan? Haar zus was ongeveer zo oud als Merry

nu toen hun moeder wegliep. Voor Merry is hun moeder een concept, geen echt mens. Zal ze ook zo gedissocieerd raken van hun vader als hij niet terugkomt? Merry is bang dat de herinneringen aan hem, ook de kleintjes, zich te ver zullen terugtrekken om ooit nog bereikbaar te zijn. Ze klampt zich nu al gretig vast aan beelden van de wekelijkse boodschappen die ze de afgelopen lente en zomer met haar vader deed terwijl Marjorie bij een vriendin was, hoe hij bij elk stoplicht met zijn vingers over de voorbank van de pick-up liep en een kneepje in haar knie gaf, tenzij zij zijn droge, ruwe hand wegsloeg voordat hij kon knijpen, en dan de rit naar huis, hoe hij zijn beide dochters hun gordel liet losmaken voor de tocht bergopwaarts tegen de wind in, Merry in het midden, zodat ze met de bochten mee konden wipwapglijden. Gedoogde hij hun uitbundige gelach en zogenaamde angstkreten alleen maar terwijl ze tegen elkaar en hem aan gleden, hield hij zijn afkeuring in, of deed hij mee aan het spel, helde hij met de pick-up mee naar links en rechts en voegde hij zijn kreten bij die van zijn dochters? Ze weet het nu al niet meer. Merry kan het niet onder woorden brengen, maar het idee van een wereld waarin mensen verdwijnen als kalenderdagen is wat haar echt doodsbang maakt, en ze wil niets liever dan dat haar dierbaren en zijzelf op een bepaalde plek geworteld blijven en nooit meer weggaan.

Merry overweegt Marjorie al die vragen te stellen over haar ouders en meer, maar ze maakt zich zorgen om haar zus. Marjorie begint bokkig te worden. Vanochtend heeft ze het boek niet eens opengeslagen voor het verhaal, en toen Merry de woonkamer uit liep om naar de kelder te gaan, sliep Marjorie alweer, met oogleden zo paars als pruimen. Stel dat Marjorie ook wegloopt, en haar hier zielsalleen achterlaat?

Merry legt de zaklamp naast de jerrycans en probeert de gele lichtbundel zo te richten dat een zo groot mogelijk deel van de keldervloer wordt beschenen. Ze tilt een jerrycan water op, trekt de plastic ring rond de dop los, stapt de bloktrede af en loopt naar het midden van de vloer. Onder haar enkels is alles donker, want lager reikt de lichtbundel niet. De omwoelde kluiten aarde voelen brokkelig en hier en daar zelfs hard aan onder haar voeten, als een boodschap in braille die ze niet kan ontcijferen. Ze hoopt dat ze niet op de nieuwe scheuten trapt.

Ze draait de dop los, waardoor de jerrycan in haar armen uit balans raakt en ze water op haar hand en haar pyjamashort morst. Haar onderarmen trillen onder het gewicht van de jerrycan die tussen haar puntige ellebogen rust. Er blijft water uit de jerrycan op de bladeren lopen. Ze weet dat ze niet veel kunnen missen en giet dus maar een beetje, en dan nog een beetje, en hoopt dat het water de wortels zal bereiken.

Merry draait de dop weer op de jerrycan en loopt terug naar de trap. Ze zal het water mee naar boven nemen, twee glazen inschenken en er eentje aan haar zus geven, haar dwingen te drinken. Dan zal ze zich bij Marjorie in het nest opkrullen en denkend aan haar planten in de kelder in slaap vallen. Dat gaat ze allemaal doen, en meer, maar eerst gaat ze op de bloktrede zitten, de zaklamp uitknippen, in het donker naar het lied van de groeisels luisteren, en nog wat luisteren, en dan, uiteindelijk, zal ze de zaklamp weer aanknippen.

4

Ze heeft de kaarsen niet uitgeblazen voordat ze zich op hun nest van dekens liet zakken en in slaap viel. Alle kaarsen op drie na zijn opgebrand of weggesmolten. Er hangen kaarsvetstalactieten aan de schoorsteenmantel. Als Merry wakker wordt, ligt ze op haar linkerzij, neus aan neus met haar zus. Marjorie heeft zich dagenlang niet kunnen baden of wassen en haar acne is erger geworden, teistert haar gezicht. De puisten met witte koppen en harde, pijnlijk uitziende rode bulten waarmee haar huid bedekt is doen denken aan barsten, alsof haar vettige gezicht een masker is dat op het punt staat te breken en af te vallen. Merry vraagt zich af of dit haar ook te wachten staat.

Marjorie doet haar ogen open; haar pupillen zijn bijna niet te onderscheiden van haar diepbruine irissen. ‘De groeisels zullen blijven groeien tot er geen verhalen meer zijn,’ zegt ze. Haar stem klinkt krasserig, aftands, ergens in haar borstkas opgeborgen als een van een vergeten familielid gekregen kersttrui.

‘Zeg dat nou niet,’ zegt Merry. ‘Er komen wel meer verhalen en je moet ze vertellen.’ Ze wil haar zus knuffelen, maar Marjorie

drukt haar gezicht in een deken en rolt zich stijf op.

‘Marjorie, hoe voel je je vandaag?’ vraagt Merry. ‘Heb je je water opgedronken?’ Op de bijzettafel tussen hun nest en de bank in staat het antwoord op haar vraag: het glas water dat ze de vorige avond heeft ingeschonken is nog vol. ‘Waar ben je mee bezig, Marjorie? Je moet iets drinken!’ Er welt plotseling een allesverterende woede in Merry op en ze slaat haar zus terwijl ze de lagen dekens en lakens van het nest trekt. Het valt moeiteloos uit elkaar. Ze gooit *De wereld rond* over haar hoofd. Het ploft ergens achter haar op de vloer. Marjorie verroert zich niet maar blijft als een balletje opgerold liggen, zelfs als Merry het glas water boven haar hoofd omkeert.

Merry knielt naast haar zus en slaat haar handen voor haar gezicht om wat ze heeft gedaan voor zichzelf te verbergen. Uiteindelijk raapt ze de moed bij elkaar om weer te kijken en zegt: ‘Marjorie, wil je me een verhaaltje over onze vader vertellen? Over dat hij terugkomt. Alsjeblieft?’

‘Er zijn geen verhalen meer.’

Merry klopt op Marjories nat geworden schouder en zegt: ‘Nee. Laat maar. Het spijt me. Ik ruim dit wel op, Marjorie. Ik maak het weer goed.’ Ze zal de dekens en lakens van hun nest bij elkaar rapen, en ze zal haar zus afdrogen en haar dwingen haar natte kleren te verruilen voor de groene jurk, en dan gaan ze echt praten over wat ze moeten doen, waar ze naartoe moeten als hun vader niet terugkomt.

Merry gaat staan en draait zich om. De dekens die ze naar het midden van de woonkamer heeft gegooid zijn drie kniehoge tenten geworden die door scherpe stokken van de vloer worden getild. De stokken wankelen niet en lijken extreem sterk, alsof ze onwrikbaar zullen blijven staan, ook als de wereld rondom instort.

Merry stopt haar vingers in haar mond. Het is heel stil in de woonkamer. Ze fluistert Marjories naam naar de tenten, alsof ze zo heten. Ze buigt zich langzaam voorover, pakt de zachte hoekjes van de dekens en trekt ze zwierig weg, als de ontknoping van een goocheltruc. Drie stengels en hun holle houten stammen hebben de woonkamervloer doorboord, en er breken al puntjes van nieuwe stengels door. Het hout van de vloer is als het gesmolten kaarsvet. Het hout van de vloer is als die arme, aangetaste huid

van Marjories gezicht. De verwrongen en gebarsten, krullende en opbollende vloer is een landschap dat Merry niet meer herkent.

Merry gelooft met de onwankelbare zekerheid van een kind dat dit allemaal haar schuld is omdat zij de groeisels in de kelder water heeft gegeven. Ze probeert Marjorie omhoog te trekken, maar het lukt niet. 'We kunnen hier niet blijven,' zegt ze. 'Je moet naar boven gaan. Naar onze kamer. Ga naar boven, Marjorie! Ik haal de rest van het water wel.' Ze wil opbiechten dat ze bijna de helft van een jerrycan over de groeisels heeft uitgegoten, maar in plaats daarvan zegt ze: 'We moeten het water boven hebben, Marjorie. We zullen heel veel dorst krijgen.'

Merry zet haar voeten weloverwogen neer. De zojuist misvormd geraakte vloerdelen kraken en klagen onder haar behoedzame stappen. Groene bladeren en scheuten aan de punten van doorgebroken stengels strijken fluisterzacht langs haar huid terwijl ze te langzaam door de woonkamer loopt. Ze stelt zich voor dat ze zo traag beweegt dat de stengels onder haar blijven groeien, dat ze haar oppikken als een ongewenste lifter en haar meenemen door het plafond heen, naar de slaapkamers boven en dan door het dak van het huis de wolken in, en nog verder, voorbij de maan en de zon, naar waar ze ook maar naar op weg zijn.

Op de grens van de woonkamer en de keuken, bij de hal, blijft Merry staan, en er wordt weer op de voordeur geklopt. Het klinkt licht en luchtig, maar ook hardnekkig, dwingend. Ze mag de deur niet opendoen, en ondanks haar allesoverheersende angst wil ze het toch, moet ze het bijna wel doen, om te zien wie of wat erachter staat. In plaats daarvan draait ze zich om en roept naar Marjorie, die niet van haar plek is gekomen. Merry spoort haar aan wakker te worden en naar boven te gaan, waar ze veilig zijn. Rond het nest breken nu ook scheuten en toppen van stengels door de vloer.

Merry rent de keuken in, en hoewel er puntjes door het linoleum steken, lijkt de schade hier minder groot dan in de woonkamer. Ze pakt de zaklamp van het aanrecht en doet de deur naar de keldertrap open. Ze verwacht een weelderig, ondoordringbaar woud in de deuropening, maar de trap is er nog, en hij is nog begaanbaar; haar eigen pad naar de kelder, naar haar tuin, is bewaard gebleven. Ze duikt onder een dikke houten stam door die

als een balk over de lengte van het plafond loopt en daalt af naar de bloktrede, waar de jerrycans met water nog staan.

Eenmaal op de bloktrede, die omhoog wordt geduwd als een tong die probeert een regendruppel of sneeuwvlok te vangen, her vindt Merry haar evenwicht en tast naar de jerrycans. Ze wil ze allebei optillen, maar is niet sterk genoeg. Als ze de zaklamp wil blijven vasthouden, kan ze alleen de volle jerrycan dragen. Ze overweegt nog een keer op en neer te lopen, maar ze wil niet terug naar beneden. De halfvolle tweede jerrycan zal geofferd moeten worden.

Voordat ze de trap op loopt, richt ze de lichtbundel op het hart van de kelder, te beginnen bij de vloer, die groen ziet van de talloze nieuwe scheuten. Ze richt de zaklamp hoger, telt twaalf stengels die contact maken met het plafond en volgt ze naar beneden. Aan de hoogste zijn grote kluiten aarde blijven hangen of vastgespietst. Het zijn er zes; ze telt ze drie keer. Een van de kluiten is zo groot als een voetbal, maar meer ovaal van vorm. Vier andere kluiten zijn langgerekt, dun en opgekruld en hangen als vreemde, overrijpe, zwart geworden vruchten aan de stengels. Drie stengels in het midden van de kelder houden samen de grootste kluit in de lucht, tegen het plafond aan gedrukt; die is rechthoekig en bijna zo groot als Merry zelf.

Merry richt de lichtbundel van de zaklamp op die laatste, grootste aardkluit. Er hangt nog iets aan, iets wat bijna uit de opeengepakte aarde lijkt te druppelen of te lekken. Nadat ze er zo lang naar heeft gekeken als ze kan, en terwijl haar huis boven haar in stukken breekt, beseft Merry dat wat ze ziet een stuk stof is, mogelijk de zoom van een jurk. Ze kan de kleur bijna onderscheiden. Groen, misschien.

Hoewel het de avond tevoren meer om de kick ging van haar ontdekking van de groeisels, en van haar zaklampspelletje, herinnert Merry zich nu, terwijl ze naar de kelder kijkt en ziet wat ze ziet, vooral die stof, dat ze op haar rubberlaarzen door de kelder liep, over de vloer die ze niet kon zien, de onverwacht harde, bul tige aarde, en nu weet ze dat ze over het gebeente liep van degene die verdween, de wegloper.

Merry knipt de zaklamp uit en gooit hem in de kelder. Bladeren ritselen en ze hoort een zachte plof. Ze loopt in het donker de trap

op, denkend aan alle botten onder haar voeten. Ze is woest op zichzelf omdat ze die de vorige avond niet heeft herkend, maar wat valt haar te verwijten? Ze heeft haar moeder nooit echt gekend.

Merry rent de keldertrap op, de keuken in, en struikelt over en langs de aanhoudende groei. Het kloppen op de voordeur is niet subtiel meer, niet langer een mysterieuze verzameling poppenhandjes. Het geluid van het kloppen is een kracht op zich. Het is het bonzen van één enkele, vastberaden vuist, zo groot als haar slinkende oude wereld, misschien wel zo groot als de groeiende nieuwe. De deur rammelt in zijn sponningen en bij elke dreun schreeuwt Merry het uit.

Ze schuifelt weg van de hal, de woonkamer in. Marjorie is er nog, maar ze is opgestaan en uit het nest gekomen. Ze zit geknield tussen de stengels die door de vloer zijn gebroken. Ze pakt de scheuten en bladeren tussen haar duim en wijsvinger, plukt ze en stopt ze in haar mond.

Het bonzen op de voordeur wordt heviger. Als er op de deur werd geklopt, zei haar vader, was de wereld vergaan. Nu wordt het niet-aflatende gebonk aangevuld met een stem. ‘Laat me erin!’ De stem is zo gebarsten en versplinterd als de vloer van de woonkamer.

‘Marjorie, we moeten naar boven!’ roept Merry. ‘Nu nu nu!’

Meer gebonk. Meer geschreeuw. ‘Laat me erin!’

Merry stelt zich voor dat de groeisels zich achter haar deur hebben verzameld, dat ze zich hebben verstrengeld tot een vuist die zo groot is als hun huis. De bladeren schudden eenstemmig en in de maat, en hun gezamenlijke geritsel vormt hun echte stem.

Merry stelt zich voor dat haar vader achter de deur staat. Dege- ne die ze nooit heeft gekend, die met uitpuilende ogen en schuimbekkend eist dat hem toegang wordt verschaft tot zijn eigen woning, het huis dat hij heeft gebouwd, dat hij heeft geschapen uit steen, hout en aarde – allemaal dode dingen. Zijn driewoordige bevel is de aankondiging van het eind van alles. Ze stelt zich voor dat haar vader de deur forceert, dat hij zijn oudste dochter de bladeren ziet eten die maar niet willen ophouden met groeien en dat hij wat zijn jongste dochter weet zo duidelijk op haar gezicht ziet geschreven als in een sprookjesboek.

Marjorie propt zich zonder naar haar zusje te kijken vol blade-

ren en scheuten. Dan houdt ze opeens op met eten. Haar hoofd knakt achterover, haar oogleden knipperen en ze valt op de vloer.

Merry laat de jerrycan vallen, bedekt haar oren en loopt naar Marjorie, ook al had Marjorie het mis toen ze zei dat er geen verhalen meer waren.

Merry vertelt Marjorie nog een verhaaltje. Merry zal haar over-eind helpen en haar naar hun slaapkamer boven brengen. Ze zal Marjorie zelf laten kiezen wat ze aan wil in plaats van haar de groene jurk op te dringen. Ze zullen het bonzen op de deur blijven negeren, en als ze eenmaal veilig zijn, als alles oké is, zal Merry Marjorie twee vragen stellen: stel dat hij het niet is achter de deur? Stel dat hij het wel is?